

Budapestre vonatkozó újságcikk

Osztályozás

796.42

Szerző:

Cím: *Látogatás az utolsó budai kengyelfutónál*

Forrás:

Új Nemzedék

3n

(Hely)

1926. 9. 3.

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Hely

Idő

"1926"

Személy

Helyszám

Látogatás az utolsó budai kengyelfutónál

A 86 éves Kolkabin András nem kíváncsi nagy utódjára, Nurmira — A mai sportnagyságok őse csöndesen él zöldmáli házikójában

-- Az Új Nemzedék tudósítójától --

Már nagyon öreg Kolbakin András. A hamut ugyan nem ejti mamunak, de szakállá, mint az ezüst és melle közepéig ér, míg kezén a barnára vált erek szinte összecsomósodtak. Most nyolcvanhat éves, szikár és ha hajlott hátú is, de magas ember, valamikor kövér lehetett, vagy legalább is jóhábéli, amit a gallérjáról lehet tudni, mert gallérjából valóssággal lötyög a nyaka.

A Zöldmálon lakik. A domboldal enyhén ereszkedik a napsütött rétre, amelyen a baltacím sárgállik, mint egy impresszionista festő ragyogó színfoltja. A háza magányosan áll. Két szoba, meg konyha. A konyhában ráncosarcu öregasszony ül a kemence előtt, háromlábú számolyon és kruplító pucol.

Nem érti, hogy miért keresik a garzdáját. Nem tudja, hogy mi az újság és még kevésbé sejti, hogy miféle szerzet az újságíró.

— No, hát a maga ura volt az, aki valaha versenyt futott a városokban?!

— Az igen. De már nagyon régen volt. Hiába is tetszik hívogatni, nem fut ez többé!

— Jó, de itthon van-e?

— Nem fut az többé, ha mondom, öreg az orra.

— Hiszen nem is azért kérdezem! Hát itthon van?

Ugy néz, mint egy bolondra, mert nem tudja elképzelni, hogy mit akarhat valaki az ő Matuzsálemi férjétől.

Végre fölmeleg fejjében a gyertya.

— Az adótól tetszik jönni? — szeme csupa aggodalom.

Nem lehet megnyugtadni és ki tudja, mi lesz a vége, ha a hosszú csalarászásra ki nem jön maga a házigazda.

A múlt század Nurmija

Pipa a szájában. A pipa a szakállán is alul és amint megáll, pátriárkai nyugalmában, olyan fura, majdnem anakronizmus a nyugtalansága, amely miatt nem is tudja, hová tenni a látogatóját.

— Hogy magamról beszéljek? Vajjon kit érdekel az ilyen vén ember, aki csak azért

nem jutott máris a sirba, mert bizony lépni is lusta.

— Futkosni? Azt kérde uramöcsém, futkosni? Dehogyan szoktam, dehogyan! Már van vagy harminc éve, de talán, ha jól felgondolom, még több is. Ha elmegyek innen a kutig — kimutatott az udvar közepén álló kerek kútra, mely lehetett talán száz lépésre — az már kész kirándulás nekem. Nemhogy futnék, de már gyalogolásra se futja a szusz! Ej, nem érdemes élni!

— De mégis az öreg kornak is megvan a maga gyönyörűsége!

— Gyönyörűség? No, majd nyolcvanhat éves korában emlékezzen rá, hogy mit mondott nekem a mai napon; akkor majd megtudja, hogy mi az öreg ember gyönyörűsége. Feküdni, meg feküdni, meg nagynéha egy pipa. Kedves öcsém, én mondom magának, ha az embernél egy hétig tart a kis pakli dohány, akkor nem ér az élet még egy fabatkát se. De jöjjön beljebb öcsémuram!

Egy elavult sportfelszerelés

A szobája alacsony. Két ablaka van ugyan, de a fiókok olyan kicsinyek, hogy szinte alig lehet megkülönböztetni valamit. Két szekrény az ablaktól jobbra, balra, közepén festetlen fenyőfaasztal, körülé azonban négy darab bőrszék. Nem kerek, angol fajta, hanem olyan régi, amibe, mint tengerbe süllyed az ember, a cserépkályha mellett áll az ágy, jó tornyosan fölvetve, hogy szinte a mennyezetig ér. ezentúl azután nincsen semmi, de mégis a konyhával párhuzamos falon, amelyen legvastagabb a sötét, valami különös feketéllik. Vadászembereknek látni hasonlót. Fekete ke-

retben már megfakult zöld posztó, de nem puska, tör, löportülök, pisztoly, meg hasonló rekvizitum lóg rajta a ma is csillogó acélszőgön, hanem valami egész szokatlan, közelebb kell menni, hogy a homály megmutassa, mi az. Nehéz kitalálni, mi az, mert a mai ember fia nem igen lát ilyet, az öreg Kolkabin András utbaigazitása kell hozzá, hogy megvilágosodjon a különböző avult holmik értelme.

Az öreg Kolkabin magyaráz, a pipa csatoráival mutogatva az egyes tárgyakra:

— Az ott, az a fehér, a nadrágom, Igen egész a bokáig ért és bizony eltálatta, szarvasbőrből való. Hm, hát bizony már összezsugorodott egy kicsit. Hát erre a bokáig érő nadrágra csavartam a futócípőm szíjait. De ott van maga a cipő is. Igen az olyan, mint egy közönséges felpő, de látja, két széles és hosszú bőrszija nyulik ki belőle. Ezeket a szíjakat háromszorosan körülcavartam a lábamon, úgy, hogy a legfelsőbb csavarulat az alsó lábszáram közepén futott keresztül.

— Hogy miért van a cipőnek ilyen magas sarka? No, mert futásra kellett. Jól futni csak magassarkú cipőben lehet!

Mit szólna ehhez Nurmira?

— A igen, ez a dolmány övön alul ért, a derékban szíjjal átkötve, igen, futás közben mindig rajtam volt. A fejemen sipka, hegyes, hosszú sipka és amint látja, darutoll leng benne. Bizony, olyan gyors voltam én valaha, akár a daru. Az a pálcá? Azt futás közben mindig a kezemben szorongattam és nem is pálcá az, hanem ostor, lovaglő ostor. Hogy nehez volt-e vinni? De aztán vittem én verseny közben egyebet is. Ott van az a zsebkeendő, mellette a kompasz, fölötte a magyar glóbusz,

tudja az éppen olyan, mint a földgömb, csak persze jóval kisebb, hát azt futás közben mind a kezemben vittem.

Egy rekord 1860-ból

Rekvizitumai megélénkitik, már szívesebben, majdnem kérdés nélkül beszél az öreg Kol-kabin:

— *Utoljára 1870-ben futottam, negyvenéves koromban, de nem Pesten, hanem jó messze, Oroszországban, Poltavában. Mert bejártam, helyesebben befutottam az egész világot. Görögország, Szerbia, Törökország, Russia (így mondta), de még Bécsben is futottam egyszer.*

— *Pesten? Pesten utoljára 1860-ban futottam. Hogy milyen pályán? De mit beszél maga salakról? Mi az a salak? Nem voltam én olyan kényes, amit ma csinálnak a futással, hogy pálya, meg célszalag, mind csak olyan porhintés, mert, aki futni tud öcsém, annak mindegy, hogy salak van-e a lába alatt, vagy makadám. No, igen, hallom, hogy az a Nurmil*

No, én nem vagyok kíváncsi Nurmira. Azt hiszem, közönséges kókler. Jött volna velem futni. A Nájgebájdtól a Mária Terézia kaszárnjáig, meg vissza. Vagy futná-e körül huszszor a Városházteret? Dehogyan futná, hiszen már magam se volnék képes rá.

— Hogy mennyi idő alatt? Ugyan nem kellett akkor méricksélni a perceket. *Az ember futott, amig bírta.* Egyszer — ez 1860-ban történt — arra fogadott velem, ha jól emlékszem, az egyik *Belemnay* gróf, hogy a Városház-teret nem futom köröskörül huszszor egy óra alatt. No, én *huszonegyszer futottam körül és mégis két perc hiányzott az egy órából.* Ó, ez nagyon szép nap volt. Tele volt a tér közepe emberekkel. Még az ujságokba is betették a nevem, hogy én gyorsabb vagyok, mint a híres Mensen Ernő, de ez még semmi, mert az nap, nem kevesebb, mint *harmincöt pengő hullott a sapkámba.* Abba, ott ni! — Az állványon lévő sapkára mutatott.